

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE JÆGER

BOG 7 • KEMIKERENS LØGNE

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Vi var ti år, da zombie-virussen brød ud. Det hele startede, da et krydstogtskib sank. Flere hundrede druknede.

Alle troede, det var et uheld. En mekanisk fejl. Men få dage efter kom de døde op fra havet. De gik mod byerne med ét formål: at æde menneskekød.

Zombier kalder vi dem. De levende døde. De bor uden for muren. Jager i flokke. Og hver gang de bider en, kommer der flere af dem og færre af os.

Kapitel 1: En flodbølge af død

(ALO FORTÆLLER)

Jenkos krop er helt dækket af bidsår. Store stykker kød er revet af, og sårene har spor fra mange slags tandsæt. En hel flok har spist af ham, og resterne af den stærke mand bliver nu trukket af sted af kæmpen som en slap dukke.

Zombierne ville have ædt det hele, hvis ikke kæmpen havde stoppet dem. Og jeg ville ønske, at de havde gjort det. Så ville Jenko i det mindste forblive død.

Men kæmpen ville ikke lade dem æde Jenko helt op, for han vil have ham med i sin hær. Den hær, der allerede er enorm. Flere hundrede zombier følger ham som lydige hunde.

Jeg hører den evindelige lyd af zombiernes slæbende skridt omkring mig. Jeg er sammen med en del andre fra de gamle camps. Vi er omringet af levende døde og bliver slæbt af sted som deres fanger. For dem er vi ikke andet

end madpakker. De eneste bankende hjerter i en flodbølge af død.

Vi er på vej mod Camp X. Den hemmelige camp, som er beboet af fangerne fra et fængsel. Og som måske også huser Oren Cortell, kemikeren, der står bag zombievirusen. Det var også ham, der lavede modgiften til kæmpen. Den modgift, vi fremstillede en kur af. Og som vi skal bruge meget mere af, hvis vi skal kurere zombiesygen.

Kæmpen vil trænge ind i campen ved hjælp af mig. Bagefter vil han slå mig ihjel, siger han. Men hans trusler skræmmer mig ikke. Han har brug for mig. Og det giver mig masser af muligheder for at flygte. Men de andre fanger har grund til at være bange. Dem æder han en for en. Og de virkelig uheldige ... de ender som Jenko.

Jeg kigger på Jenkos døde krop igen. Synet giver mig kvalme, og det bliver kun værre, da jeg ser, at hans ene finger er begyndt at bevæge sig. Han er ved at vågne ...

Kapitel 2: Det, der ikke måtte ske

(AVA FORTÆLLER)

Der er øjne overalt omkring os. Vi kan ikke skelne zombieerne tydeligt i metrotunnellens mørke, men lyden af deres klaprende tænder er ikke til at tage fejl af. De er sultne.

Ray står ved siden af mig. Hans arm hænger stadig slapt ned. Han vil ikke være til megen hjælp. Jeg rækker ham Sne. Han holder ham med den raske arm. Jeg tager kniven. Hæver den, så jeg er klar til kamp.

Så springer den første zombie frem mod mig. Jeg støder kniven igennem dens kranie, så det knaser. Idet zombien udstøder et sidste hvæs, kommer den næste springende.

Jeg må stemme foden imod kraniet for at få kniven fri. Den næste zombie rammer jeg i halsen. Dens hoved vipper bagud, men den er ikke død endnu. Jeg løfter kniven for at gøre det helt af med den, men så råber Ray:

”Pas på!”

Endnu en zombie kommer imod mig. Jeg vender mig om og stikker den i maven. Det får den til at hvæse, men at blive stukket i maven skader ikke zombier for alvor. Jeg trækker kniven til mig og hakker ud efter den igen. Denne gang rammer jeg den lige mellem øjnene.

Sne gør, og jeg ser op. Nu kommer der to zombier. De kommer kravlende ved siden af hinanden. Ray sparker den ene i hovedet, og jeg begraver kniven i issen på den anden.

Men mørket er stadig fyldt af øjne, og flere zombier nærmer sig.

Jeg trækker kniven fri af zombiens isse. Kniven glider let ud denne gang, og et øjeblik efter går det op for mig hvorfor. Skaftet er flækket. Bladet er stadig dybt begravet i zombiens kranie. Og jeg står med en kniv uden blad, mens zombien nærmer sig.

”Dræb den!” råber Ray, da zombien kaster sig mod os med et vildt blik i øjnene.

Jeg hamrer skaftet i panden på den, men har ikke kræfter nok til at smadre dens hjerneskal.

Zombien kommer mod mig igen. Vælter mig bagud. Jeg griber om dens hals. Jeg kan ikke kvæle den, men jeg er nødt til at holde den på afstand.

Ray skriger bag mig. Tre zombier kommer mod ham.

Han sparker vildt fra sig, mens Sne vrider sig i hans favn.
Så får en zombie fat i hans ben. Den trækker til, og han
lander på ryggen ligesom mig. Der er ingen vej væk.

Vi dør nu ...

